

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 547/2020-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní o návrhu navrhovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Ondrášikovou, Bernolákova 12, Levice, na preskúmanie uznesení č. 262/8/2020 a č. 263/8/2020 Obecného zastupiteľstva obce Rybník prijatých na zasadnutí obecného zastupiteľstva 22. septembra 2020 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov takto

r o z h o d o l :

Uznesenie č. 262/8/2020 Obecného zastupiteľstva obce Rybník **potvrďuje**.

Uznesenie č. 263/8/2020 Obecného zastupiteľstva obce Rybník **potvrďuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh a skutkový stav veci

1. Navrhovateľ sa návrhmi doručenými ústavnému súdu 27. októbra 2020 domáha preskúmania uznesení Obecného zastupiteľstva obce Rybník (ďalej aj „obecné zastupiteľstvo“ alebo „odporca“) č. 262/8/2020 a č. 263/8/2020 prijatých na zasadnutí obecného zastupiteľstva 22. septembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“) vydaných v konaní podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“).

Navrhovateľ požaduje zrušenie oboch napadnutých uznesení a priznanie trov konania pred ústavným súdom.

2. Navrhovateľ v snahe dosiahnuť zrušenie napadnutých uznesení uplatnil vo vzťahu k obom uzneseniam takmer identickú argumentáciu. Ústavný súd návrhy vedené pod sp. zn. Rvp 2472/2020 (uznesenie č. 263/8/2020) a sp. zn. Rvp 2537/2020 (uznesenie č. 262/8/2020) uznesením č. k. II. ÚS 547/2020 z 19. novembra 2020 spojil a zároveň prijal na ďalšie konanie.

3. Z návrhu vyplýva, že navrhovateľovi bola ako bývalému starostovi obce uznesením č. 262/8/2020 uložená pokuta za porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a uznesením č. 263/8/2020 za porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Napadnuté uznesenia boli obecným zastupiteľstvom prijaté v jeden deň v rámci jedného zasadnutia obecného zastupiteľstva.

II.

Argumentácia navrhovateľa

4. Navrhovateľ je toho názoru, že už samotný začiatok konania v zmysle ústavného zákona bol zmätočný a bez opory v ustanoveniach ústavného zákona. Podľa názoru navrhovateľa Komisia na ochranu verejného záujmu (ďalej len „komisia“) nemala právomoc vo veci konať a nič na tom nemení ani skutočnosť, že obecné zastupiteľstvo komisiu uznesením č. 190/3/2020 z 24. marca 2020 poverilo na vykonanie ďalšieho dokazovania.

V tejto súvislosti navrhovateľ napadol aj samotný postup komisie a obecného zastupiteľstva, keď tvrdil, že komisia ani obecné zastupiteľstvo sa v odôvodnení napadnutých uznesení k jeho argumentom žiadnym spôsobom nevyjadrili ani neuviedli, aké dokazovanie a s akými závermi bolo v konaní vykonané.

5. Navrhovateľ zároveň namietal, že obecné zastupiteľstvo sa v napadnutých uzneseniach vôbec nevysporiadalo s otázkou, či navrhovateľ bol v postavení verejného funkcionára, na ktorého sa vzťahovali povinnosti vyplývajúce z čl. 7 ods. 1, resp. čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (v nadväznosti na ukončenie výkonu funkcie a následne odchod do starobného dôchodku). V tejto súvislosti tiež uviedol, že dôkazné bremeno je na strane obecného zastupiteľstva, ktoré sa s touto skutočnosťou vysporiadalo iba povrchno.

6. Vo vzťahu k procesnej stránke konania navrhovateľ uviedol, že obecné zastupiteľstvo nedodržalo lehotu podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona a nerozhodlo v ústavným zákonom stanovenej lehote 180 dní.

7. V ďalšej časti navrhovateľ kritizoval znenie jednotlivých výrokov napadnutých uznesení a uviedol, že tieto nie sú dostatočne individualizované a konkretizované. Vyjadril názor, že

odôvodnenie napadnutých uznesení nemôže zhojiť skutočnosť, že samotné výroky sú zmätočné, nepreskúmateľné a nevykonateľné.

K odôvodneniu napadnutých uznesení okrem argumentu o ich nedostatočnosti navrhovateľ uviedol: *„Z napadnutého rozhodnutia nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré sú podmienkou jeho prijateľnosti, t. j. či bolo prijaté v zmysle čl. 9 odsek 9 nadpolovičnou väčšinou poslancov obecného zastupiteľstva; pretože v opačnom prípade by to znamenalo, že sa konanie zastavuje... V priebehu uvedeného obdobia bol ústavný zákon novelizovaný tromi novelami ústavného zákona č. 66/2019 Z. z., 232/2019 Z. z. a 469/2019 Z. z. s účinkami po zániku statusu navrhovateľa ako verejného funkcionára, preto bolo potrebné definovať aj aplikáciu právnej normy, inak je rozhodnutie nepreskúmateľné. Dátum rozhodnutia uvedený za poučením rozhodnutia - dňa 25.09.2020 - nie je súladný s dátumom uvedeným v záhlaví rozhodnutia dňa 22.09.2020, alebo naopak.“*

8. Navrhovateľ vo vzťahu k porušeniu povinností podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 5 ústavného zákona uviedol: *„... takáto povinnosť nevznikla a tvrdí, že jeho konanie nebolo v rozpore s ústavným zákonom a neporušil povinnosti spojené s výkonom verejnej funkcie. Po zániku verejnej funkcie odišiel do starobného dôchodku...“*

Obsah odôvodnenia napadnutých rozhodnutí (bez ohľadu na ďalšie námietky navrhovateľa) vychádza z nezákonného stavu, rozhodnutia sú založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave a na nesprávnom právnom posúdení veci.

III.

Vyjadrenie odporcu a replika navrhovateľa

III.1. Vyjadrenie odporcu:

9. Obec prostredníctvom právnej zástupkyne doručila svoje vyjadrenie ústavnému súdu 29. januára 2021. Z vyjadrenia vyplýva, že odporca trvá na tvrdení o porušení povinností navrhovateľa tak, ako to je uvedené v napadnutých uzneseniach.

V súvislosti s námietkou o nedostatku právomoci na začatie konania odporca uviedol, že konanie bolo začaté z vlastnej iniciatívy podľa čl. 9 ods. 2 ústavného zákona, teda prvým úkonom bolo vydanie uznesenia o začatí konania, ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Pokiaľ ide o namietaný rozsah dokazovania, odporca uviedol, že komisia na svojich zasadnutiach riadne preverila námietky navrhovateľa, pričom zápisnice zo zasadnutí boli navrhovateľovi doručené, teda mal možnosť sa k nim vyjadriť. K námietke zaoberajúcej sa postavením navrhovateľa ako verejného funkcionára odporca poukázal na čl. 3 ústavného zákona, podľa ktorého osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, sa považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, a to bez ohľadu na dosiahnutie veku, keď má táto osoba nárok na starobný dôchodok. K porušeniu povinností podľa čl. 8 ústavného zákona obec uviedla, že navrhovateľ bol povinný podať oznámenie do 21. januára 2020, teda obecné zastupiteľstvo nemohlo začať konanie skôr ako v tento dátum. Obec v ďalšom zotrvala na tvrdení, že navrhovateľ rozhodol o poskytnutí výhody, čo odôvodnila tým, že navrhovateľ zadal priamu

zákazku na rekonštrukciu ihriska, ako aj rozhodnutiami obce o vyrubení miestnych daní a poplatkov, ktoré však neboli vymáhané. K spôsobu hlasovania obecného zastupiteľstva obec uviedla, že napadnuté uznesenia boli riadne prijaté, čo nepochybne vyplýva zo zápisnice obecného zastupiteľstva z 22. septembra 2020. K námietke o nedodržaní 180-dňovej lehoty odporca uviedol, že táto má charakter poriadkovej lehoty, navyše konanie podľa čl. 9 ústavného zákona prebiehalo v čase pandémie, čo malo vplyv na možnosť zasadania obecného zastupiteľstva.

III.2. Replika navrhovateľa:

10. Navrhovateľ v replike doručenej ústavnému súdu 7. apríla 2020 zdôraznil, že nezákonnosť konania spočíva v tom, že uznesenia neboli doručované obecným zastupiteľstvom, ale komisiou, teda, že iba obecné zastupiteľstvo má v zmysle ústavného zákona oprávnenie na konanie podľa čl. 9 ústavného zákona. Navrhovateľ zdôraznil, že verejná funkcia sa mu skončila 21. decembra 2018, a teda povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nemá. K dôkazom, ktoré predložil odporca, navrhovateľ uviedol, že tieto mu v priebehu konania podľa ústavného zákona neboli doručované a ústavný súd nie je kompetentný ich hodnotiť a prihliadať na ne. Pokiaľ ide o výrokové časti napadnutých rozhodnutí, navrhovateľ zotrval na tvrdení o ich neurčitosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti návrhu

11. Podstata námietok navrhovateľa o porušení jeho základných práv spočíva v tvrdení, že konanie podľa čl. 9 ústavného zákona neprebehlo zákonným spôsobom, keďže úkony v rámci konania uskutočňovala komisia, ktorá podľa názoru navrhovateľa na to nemá oprávnenie. Podľa názoru navrhovateľa jediným oprávneným orgánom na konanie v zmysle ústavného zákona je obecné zastupiteľstvo. Navrhovateľ zároveň argumentoval neurčitosťou výrokov napadnutých rozhodnutí, o ktorých tvrdil, že nespĺňali požiadavky kladené ústavným zákonom. Navrhovateľ spochybnil v návrhu aj samotnú skutočnosť, či povinnosti v zmysle ústavného zákona sa ho dotýkajú s dôrazom na skončenie funkcie a poberanie starobného dôchodku.

12. Pri preskúmaní navrhovateľom namietaných rozhodnutí obecného zastupiteľstva ústavný súd vychádzal aj zo svojej stabilnej judikatúry, podľa ktorej má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Tento záver o ústavne súladnom výklade aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na otázku dôvodnosti návrhu na začatie konania podľa § 234 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a na výklad, či predpoklady tejto dôvodnosti z ústavného hľadiska boli alebo neboli splnené. Výklad týchto predpokladov však nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom

prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha (m. m. IV. ÚS 156/03, IV. ÚS 26/06, II. ÚS 69/2017).

13. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom ich funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona.

14. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutia obecného zastupiteľstva v kontexte navrhovateľom vznesených výhrad a dospel k záveru, že jeho námietky sú nedôvodné.

15. Ústavný súd najprv posudzoval námietku navrhovateľa o tom, či sa na jeho osobu (aj s ohľadom na status starobného dôchodcu) vzťahujú povinnosti vyplývajúce z ústavného zákona. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na čl. 3 ods. 1 ústavného zákona, podľa ktorého verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

16. Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona účinného v čase konania verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), p), r), u) až zp), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie...

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie, a) u ktorých osôb bol zamestnaný v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu, b) v ktorej právnickej osobe bol členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu, c) ktorých právnických osôb sa stal členom, akcionárom alebo spoločníkom, d) s ktorými osobami uzatvoril zmluvy podľa odseku 1 písm. d) alebo písm. e).

17. Obecní funkcionári, na ktorých sa vzťahuje ústavný zákon, sú verejnými funkcionármi počas výkonu funkcie na účely čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona a na účely konania, ak sa porušili povinnosti

podľa čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona. Za verejného funkcionára sa považuje aj osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Na takto vypočítaných funkcionárov sa teda vzťahuje povinnosť podať majetkové priznanie.

Z obsahu napadnutých uznesení, ako aj ostatných listín pripojených k návrhu vyplýva, že navrhovateľ ukončil pôsobenie vo funkcii starostu 21. decembra 2018, teda povinnosť podať písomné oznámenie za kalendárny rok 2018, v ktorom vykonával verejnú funkciu, mal do 31. marca 2019, resp. do 21. januára 2020 (pre povinnosť podľa čl. 8 ústavného zákona). Skutočnosť, že navrhovateľ sa stal starobným dôchodcom, na povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona nemá vplyv, keďže tieto sa viažu na výkon verejnej funkcie.

18. K námietke nedostatku kompetencií komisie vo veci konania podľa ústavného zákona je potrebné uviesť, že konanie proti navrhovateľovi začalo obecné zastupiteľstvo z vlastného podnetu a bolo aj obecným zastupiteľstvom schválené uzneseniami č. 190/3/2020 (pre čl. 7 ústavného zákona) a č. 191/3/2020 z 24. marca 2020 (pre čl. 8 ústavného zákona), ktoré je potrebné považovať za prvý úkon v konaní. Podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov je komisia orgánom obecného zastupiteľstva, teda je na samotnom obecnom zastupiteľstve, aký charakter a vecnú náplň činnosti tej-ktorej komisii priradí. Komisie majú charakter poradných, iniciatívnych a kontrolných orgánov. Ten podmieňuje aj obsah ich úloh, ktoré plnia. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že komisia nemá k tretím osobám rozhodovaciu právomoc a v konkrétnom prípade táto ani nebola proti navrhovateľovi zo strany komisie uplatňovaná. Komisia v posudzovanom prípade v zmysle svojich oprávnení vykonávala úkony procesného charakteru (doručovanie, dokazovanie) a napokon ako výsledok svojej činnosti podala obecnému zastupiteľstvu návrh (ktorého súčasťou boli aj vyjadrenia navrhovateľa), ktorý obecné zastupiteľstvo prejednálo, pričom záverom bolo prijatie rozhodnutí obecným zastupiteľstvom.

19. Navrhovateľ namietal aj skutočnosť, že obecné zastupiteľstvo vo veci nerozhodlo v zákonom predpokladanej lehote 180 dní podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, z čoho vyvodzoval nezákonnosť jeho postupu.

Obecné zastupiteľstvo začalo konať 23. marca 2020 a rozhodlo napadnutými uzneseniami prijatými na zasadnutí obecného zastupiteľstva 22. septembra 2020.

S nedodržaním lehoty právna úprava nespája následky neplatnosti rozhodnutí a postupu obecného zastupiteľstva alebo povinnosť zastaviť konanie, pretože uvedená lehota je poriadkovou lehotou (k tomu pozri napr. II. ÚS 789/2016, I. ÚS 91/07).

Námietku navrhovateľa v uvedenom ústavný súd neposúdil ako akceptovateľnú.

20. Pokiaľ ide o navrhovateľovu námietku viažucu sa na „dvojaké“ uvedenie dátumu na napadnutých uzneseniach (v záhlaví 22. september 2020 a pri podpise 25. september 2020), ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby k nemu urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je

ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015).

21. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom (konkrétne čl. 9 a nasl. ústavného zákona), v rámci ktorého príslušný orgán verejnej moci (čl. 9 ods. 1 ústavného zákona) v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich im predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona.

22. V tomto prípade je základnou otázkou, aké princípy ovládajú a vzťahujú sa na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vedené príslušným orgánom verejnej moci v zmysle ústavného zákona.

23. Primárnym (avšak nie výlučným) musí byť zohľadnenie tých ustanovení ústavného zákona, ktoré upravujú samotné konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to s cieľom abstrahovať z takto vymedzeného normatívneho textu ústavného zákona spoločný princíp ovládajúci konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov s ohľadom na gramatický a teleologický prístup k interpretácii normatívneho textu.

24. Z ustanovení ústavného zákona možno spoľahlivo vyvodiť, že ústavodarca upravením a zdôraznením (v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov) právnych inštitútov (najmä procesnoprávných), napr. dokazovania („ak je to potrebné vykoná ďalšie dokazovanie“), riadneho zisťovania stavu veci („ak sa v konaní preukázalo“, resp. „ak sa v konaní nepreukázalo“), povinnosti podnecovateľa riadne odôvodniť podnet („na základe riadne odôvodneného podnetu“), zároveň reflektoval princíp uplatňovaný v „štandardných“ procesoch, aby rozhodnutia orgánov verejnej moci (v tomto prípade obecného zastupiteľstva) majúcich právomoc rozhodovať v konaní (reglementovaným právom) o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (v tomto prípade verejných funkcionárov) a právnických osôb boli založené na správnom a v dostatočnom rozsahu zistenom skutkovom stave veci (m. m. I. ÚS 414/2016).

25. Aplikujúc už uvedené závery na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pred obecným zastupiteľstvom v navrhovateľovej veci, ústavný súd konštatuje, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

26. V odôvodnení rozhodnutia musí obecné zastupiteľstvo uviesť relevantné a dostatočné dôvody, na základe ktorých bolo vydané, a odôvodnenie musí spĺňať požiadavky kladené na kvalitu odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rozsah tejto povinnosti sa však musí posúdiť v rámci okolností každej veci vrátane námietok uvádzaných dotknutým subjektom (porov. I. ÚS 56/01, I. ÚS 165/02, II. ÚS 410/06, III. ÚS 53/06, IV. ÚS 24/07, IV. ÚS 85/2010).

27. Napriek tomu, že napadnuté uznesenia obecného zastupiteľstva sú relatívne stručné, pokiaľ ide o ich odôvodnenia, je potrebné v okolnostiach danej veci prihliadnuť na skutočnosť, že komisia navrhovateľovi riadne doručila oznámenie o začatí konania s výzvou na vyjadrenie. Navrhovateľ možnosť vyjadriť sa využil a komisii svoje stanovisko doručil. Toto stanovisko následne komisia riadne na svojom zasadnutí prejedнала a vykonala ďalšie dokazovanie (lustrácia doručenej pošty, zverejnených zmlúv a pod.) a zároveň obecnému zastupiteľstvu navrhla prijať uznesenia osvedčujúce porušenie povinností podľa ústavného zákona. Z uvedeného teda vyplýva, že vo veci navrhovateľa bolo riadne vykonané dokazovanie, navrhovateľ počas celého konania vedel o skutočnostiach, ktoré sa prejednávajú, z akých podkladov sa pri prijímaní napadnutých uznesení vychádza, a zároveň mal možnosť na ne reagovať, čo aj využil.

28. Ústavný súd v závere konštatuje, že sa nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa a napadnuté rozhodnutia obecného zastupiteľstva nepovažuje za svojvoľné. Naopak, ústavný súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí konštatuje, že považuje za preukázané, že navrhovateľ si nesplnil svoju povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v stanovenej zákonnej lehote.

Ústavný súd dospel k záveru, že zjavná neopodstatnenosť posudzovaného návrhu vyplýva nepochybne z toho, že konanie navrhovateľa bolo v rozpore s povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom, čo ústavný súd nemohol prehliadnuť. Preto napadnuté rozhodnutia obecného zastupiteľstva podľa § 239 ods. 1 zákona o ústavnom súde potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu